

ГОДИНА ШЕСТА 1935-36 РЕДАКТОРЪ Е. КЮВЛИЕВЪ

КНИЖКА ВТОРА

НЕКАНЕНАТА ГРОЗДОБЕРАЧКА

Преди покана да дочака,
за гроздоберъ помисли сврака.
Излъска си добре перата
и се понесе надъ лозята.
Здрависа зрѣли слънчогледи
и тѣхнитѣ врабци — съседи.
А тѣ следъ нея се изсмѣха,
подмигнаха и пакъ запѣха.
Изъ лозето на байно Вуто
се свраката безъ страхъ залута.

А плъзнала изъ жълта шума
калинка малка ѝ продума:
— Пази се, сврачице, че тука
съсъ пушка бае Вуто пука!
Но свраката отсѣче строго:
— Не ме е страхъ дори отъ Бога!
Върху лозина плодна стжпи
и гроздето заяде съ шѣпи.
Внезапенъ чуруликъ надъ нея
вниманието ѝ разсѣя.

Съзрѣ пакъ ланското плашило
и, сякашъ, че я жулна жило.
Обърна ѝ се въ страхъ сърдцето,
премрѣла литна къмъ небето.
Следъ нея байно Вуто гръмна
и предъ очи ѝ стана тъмно.
И падна отъ високо мъртва
на своя грѣхъ нещастна жъртва.
А веселитѣ слънчогледи,
ведно съ врабетата — съседи,
изрекоха присжда строга:
— Зло стига хулника на Бога.

Стефанъ Станчевъ.

